

Zeci de piteșteni, practicanți ai „Candelei nestinse“

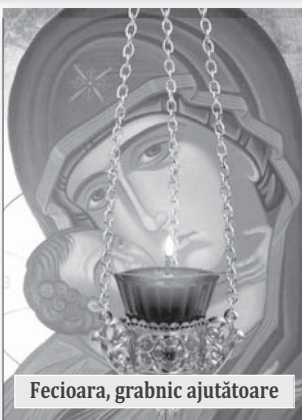
La Sfânta Liturghie săvârșită în fiecare duminică, lăcașurile de cult sunt arhipline. La fel se întâmplă la toate marile sărbători, precum și la Taina Sf. Maslu, slujba dedicată celor suferinzi, pe care fiecare parohie o programează așa cum crede de cuviință. Sunt însă și mulți dreptcredincioși care dispun de foarte puțin timp liber, pe care să-l dedice bisericii. Sunt mistuiți de un foc interior pe care l-ar putea domoli doar acolo, în Casa Domnului, dar efectiv nu au cum să ajungă. Totuși, cei care doresc cu adevărat să-l dedice timp și lui Dumnezeu reușesc în oarecare măsură.

Adaptându-se, dreptcredincioșii aflați în astfel de situații au căutat și au găsit soluții. Prin Pitești, dar desigur oriunde în altă parte, pot fi văzuți tot mai mulți tineri care poartă în jurul mâinii drepte metaniere. Cele autentice de la mănăstiri sunt din material textil, asemănătoare unei sfiori groase, negre, cu „noduri“. Adepții „isihasmului urban“ pot fi ușor recunoscuți. Deși fac față cu brio la locul de muncă, totuși, sunt modești, vorbesc puțin, privesc mai mult în jos, se îmbracă în negru. În mod tainic, în permanență, trecând fiecare „nod“ al metaniereului prin dreptul degetului mare, rostesc în gând Rugăciunea Inimii: „Doamne

Iisuse Hristoase...“ Ei sunt convingși că Împăratul Ceresc vede râvna lor și le va răsplăti, la vremea cuvenită, străduințele.

Micul altar de-acasă

Multe persoane, tot din rândul celor care ar dori să petreacă mai mult timp în biserică și nu reușesc, și-au amenajat mici altare acasă. Ar fi la îndemâna oricui: o măsuță cu o candelă și cărți de rugăciune, câteva icoane agățate-n perete și-un mic vas în care să ardă tămâia. Esențial nu este atât locul, de regulă colțul din partea de răsărit al unei camere, ci liniștea. Nu „decorul“ contează, ci tăcerea absolută în care omul, venit

Fecioara, grabnic ajutoare

seara târziu de la serviciu, îngenunchează și-și rostește rugăciunile. Pentru a atinge profunzimea optimă și a urca spre cer cu gândul, liniștea nu trebuie să fie tulburată de telefon, radio sau televizor ori de ceilalți membri ai familiei. De aceea, adepții „isihasmului urban“ se retrag în fața micului lor altar de regulă în jurul orei 23,00, adică atunci când și monahii se adună pentru slujba miezonopticii. Inginerul George Dănică, absolvent al Facultății de Teologie din Pitești, este unul dintre cei care posedă un astfel de „altar privat“. Acolo petrece cel puțin două ore de rugăciune în fiecare noapte, iar dimineața nu pleacă din casă înainte de a „oficia“ în fața icoanelor cu

atât mai mult cu cât nu are o parohie. Asemeni lui sunt mulți alți piteșteni care au în locuințe „colțul Domnului“, înmiresmat pe tot parcursul anului de parfumul florilor cu care este împodobit.

Rugăciune după grafic

În urmă cu aproximativ doi ani, câțiva credincioși care frecventau o mănăstire din apropierea Bucureștiului au avut o inițiativă care s-a extins și-n Pitești. Această practică se numește „Candela nestinsă“, iar adepții ei sunt din ce în ce mai mulți. Într-una dintre povețele Sale, Hristos ne îndeamnă să ne rugăm „unii pentru alții“ și, combinând acest sfat cu cel al apostolului, de a ne „ruga neîncetat“, s-a

Mic altar, acasă

fiind salariat cu program lung, are timpul limitat și se întocmește un grafic. De comun acord, membrii grupului stabilesc ca fiecare să petreacă în rugăciune, în fața altarului său de acasă, o

timpul rostirii numelor trecute pe hârtie de ceilalți membri ai grupului, candela este aprinsă și astfel fiecare se roagă pentru toți și toți pentru fiecare. În clipa în care o candelă se stinge într-una dintre case, alta se aprinde și tot așa. Atunci când unul dintre practicanți din diverse motive vrea să se retragă, anunță grupul și alcineva îi va lua locul. Fie că sunt sau nu și adepți ai curentului „isihasm urban“, cei care sunt angrenați în programul „Candela nestinsă“ mărturisesc că au simțit din plin binefacerile rugăciunii lor, multe dintre ele li s-au împlinit în chip uimitor și ei sunt decizi să popularizeze această metodă pentru a se extinde în toate orașele de pe cuprinsul eparhiei noastre. Sub ocrotirea Duhului Sfânt, grupurile dreptcredincioșilor îl proslăvesc pe Regele Universului pentru a obține îndurarea divină, după cuvântul Psalmistului: „Domnul scapă sufletul robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El nu este osândit...“

Mâini rugătoare

găsit calea optimă. Constituțiți în grupuri, de obicei oameni ai aceleiași parohii, dreptcredincioșii își împart liste cu numele celor pe care-i doresc pomeniți în rugăciune, asemănătoare acatistelor pe care le citește preoții. Fiecare,

jumătate de oră, după calcule minuțioase legate de serviciul fiecăruia, pauze, copii, familie etc. Se ajunge la o programare „matematică“ strictă și fiecare știe în care moment din zi sau din noapte să-și plece genunchii în fața icoanelor. În

G. Dănică are altar privat

Inedit în România!

Un preot a scris „Acatistul mamei“

Sunt puțini preoții ori monahii din România care se încumetă să aștearnă pe hârtie poeme și să le publice. Se-nțelege că mulți, în stările de grație pe care le trăiesc uneori, după ceasuri îndelungi de rugăciune, își scriu gândurile, fie ele versificate sau nu, însă le țin la sertar, neștiute de nimeni, smerenia fiind cea care-i oprește să „iasă în față“, prezentând lumii operele lor. Preotul piteștean

Nicolae Ionescu este excepția de la regulă. În urmă cu zece ani a publicat o carte de versuri, iar recent a lansat la Centrul Cultural din Pitești un nou volum cu 100 de poezii, intitulat „Echinoc“.

Autorul mărturisește că, trăind mult timp și prin mănăstiri, l-au încercat diverse stări în care a simțit că este răpit de Duhul Sfânt spre văzduh, acolo unde a simțit prezența îngerilor. S-a grăbit să scrie încercând astfel să transmită cititorilor frumusețea negrăită pe care a avut privilegiul să o vadă. Încurajat de succesul pe care l-a avut cu lansarea din urmă cu două săptămâni, părintele Nicolae Ionescu vrea să „spargă piața“ cu o lucrare literară inedită, pornită din durerea inimii sale. După ani lungi de suferință, iubita mamă a preotului a adormit întru Domnul, iar slujitorul lui Dumnezeu, care a

îngrijit-o și i-a fost alături până în clipa din urmă, și-a alinat durerea acestei pierderi tot prin scris. A întocmit un Acatist, după modelul acelor cărțile nelipsite din buzunarele dreptcredincioșilor, care conțin rugăciuni-imm. Părintele Nicolae Ionescu crede că și mama sa, prin suferința îndurată, și-a ispășit păcatele și a trecut „dincolo“ neprihănită, vrednică de Împărăția lui Dumnezeu. „În acest Acatist, scris cu lacrimi, își vor găsi deopotrivă durerea și alinarea toți cei care și-au pierdut mamele și, citindu-l, vor netezi calea sufletului plecat spre Rai...“, ne-a mărturisit preotul. Manuscrisul a fost înmănat arhiepiscopului Calinic care va decide dacă va aproba sau nu publicarea unui astfel de Acatist atipic. Ar fi o premieră națională!

Pagină realizată de
Eduard TOMAZIU

Inițiativă laudabilă

Ceasuri pe turla unei biserici

Cu mulți ani în urmă, grație bunăvoinței pe care a avut-o conducerea Spitalului Militar care a donat o suprafață de teren, în cartierul Nord începea construcția unei biserici. Nimeni nu credea la vremea aceea că va fi unul dintre cele mai frumoase lăcașuri de cult din țară, după cum apreciază cunoscătorii. Crucea realizării acestui proiect grandios și-a luat-o părintele Haris Aron. Și a

purtat-o cu stoicism până acum și cât îi va îngădui Dumnezeu în viitor. În afara personalului medical al Spitalului Militar, care „cotiza“ lunar întru sprijinirea șantierului, puțini dădeau slujitorului Domnului sorți de izbândă. Și totuși, după eforturi supraomenești doar de el știute, astăzi destoinicul părinte Haris Aron privește cu satisfacție, la ora amurgului, turlele bisericii sale. Cu ajutorul

unui sistem de iluminat modern, de curând instalat, ele își proiectează umbrele în văzduh și mulți trecători sunt atrași de imaginea feerică.

În cele patru puncte cardinale, pe turla principală, parohul a decis fixarea tot atâtor ceasuri de mari dimensiuni, astfel că nu peste mult timp, în limbajul dreptcredincioșilor piteșteni, va apărea o nouă „sintagmă“: biserica cu ceas! Vârșnicii își vor aminti astfel și de denumirea lăcașului făcut una cu pământul în timpul regimului comunist, biserica „Sf. Nicolae“ din centrul Piteștiului. Finalizarea lucrărilor nu se știe când va fi, dar la slujbele care sunt săvârșite la subsolul edificiului, deopotrivă preoți și enoriași roagă pe Sf. Ap. Petru și Pavel, ocrotitorii bisericii, să binevoiască desăvârșirea lucrării.

Haris Aron, ctitor exemplar

Condeierul admirându-și opera